

Ἀπολαύω τινός, ὄχι ἀπολαμβάνω, ὅπερ συντάσσεται πάντοτε μετ' αἰτιατικῆς.

Συνεδρία ἀντὶ συνεδριάσεως.

Ὑπερηφανία, περιεργία, καλλιέργια, πάντα παροξύτωνα εἰς -ία καὶ ὄχι εἰς -εια.

Παρεισέφρησε ἀντὶ παρεισέφρυνσε.

Παράλυσις ἀντὶ παραλυσία.

Ἀπεκδύομαι συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς καὶ ὄχι μετὰ γενικῆς· οὕτω : ἀπεκδύομαι τὴν εὐθύνην, ὄχι τῆς εὐθύνης.

Ἀμαξιτός ὁδός, ὄχι ἀμαξιτή. Ὅμοιως διάφορος, φορτηγός, ἀδέσβαιος, ἐπιπόλαιος, σύμβιος, εἰς τὸ θηλυκὸν δὲν μεταβάλλονται.

Λιμοκτονῶ εἶνε ἐνεργ. μεταβατικόν, δηλοῦν κτείνω ἄλλον διὰ λιμοῦ· τὸ λιμοκτονοῦμαι εἶνε παθητικόν.

Ἀπαθαρτιζῶ ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου : ἀποθανατίζω.

Μεγαλεπήβολος καὶ ὄχι μεγαλεπιβόλος ἢ μεγαλεπιβούλος.

Ὑπομιμνήσκω καὶ διδάσκω τινά τι, ὄχι τινί τι.

Θά εἰπω παρακατιῶν καὶ θά εἰπωμεν παρακατιόντες ἀντὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου : παρακατιόν.

Μικροῦ δεῖν συντακτέον πάντοτε μετ' ὁριστοῦ, οὐχὶ μετὰ παρατακτικοῦ.

Τοῦ βορρά, ὄχι τοῦ βορρῆως.

Εὐέλπιστῶ, ἀντὶ εὐελπίζομαι.

Δύνανται νὰ μάθουν

ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ;

Δύνανται, λέγει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Cooper, ὅστις δημοσιεύει διατριβὴν ἐν τῇ ἐφημερίδι «American Naturaliste», ἐν ἣ ἐκφράζει ἀπορίαν διατὶ μέχρι τοῦδε εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν ἐπῆλθε νὰ διδάξῃ τὴν χρῆσιν τῶν γραμμάτων εἰς ζῶα, φέρ' εἰπεῖν εἰς κύνάς. Ὁ κ. Cooper προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ διὰ σημείων ὠρισμένων τὴν ἰδέαν γνωστῶν ἀντικειμένων, δὲν ὑπερβαίνει ποσῶς τὴν δύναμιν τῆς διανοίας τῶν ζῶων. Ὅπως δὲ ἐξετασθῇ τοῦτο, προτείνει νὰ γείνη χρῆσις τῆς λεγομένης Word-method, τουτέστι τῆς μεθόδου, δι' ἣς ἀρχίζει τις μαθητὴν ὁλοκλήρους τὰς λέξεις, παριστομονέων τοῦ τε ἀντικειμένου καὶ τοῦ σημείου, δι' οὗ τοῦτο ἐκφράζεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου. Ἐάν τὴν πρώτην ταύτην δυσκολίαν ἡδύνάτω τις νὰ ὑπερικήσῃ, δυνατόν θὰ ᾔτο νὰ ἐξετασθῇ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἡ νοημοσύνη τοῦ κυνὸς θὰ ἡδύνάτο νὰ ἀντιληφθῇ τὰς διαφόρους σχέσεις τῶν ἀντικειμένων, λ.χ. τὸ πολλαπλοῦν, τὴν ποιότητα αὐτῶν. Βεβαί-

ως ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ κ. Cooper εἶνε λίαν τολμηρὰ, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ὅλως ἀπραγματοποίητος, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν γνώμην ἐκεῖνων, οἵτινες εὐρίσκουσιν ὅτι μεταξὺ τῆς νοημοσύνης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς τοῦ ζῴου ἡ μόνη ὑπάρχουσα διαφορὰ εἶνε κατὰ τὸν βαθμὸν, ἐν ᾧ κέκτηνται ἀμφοτέροι αὐτὴν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν οὐσίαν. Α*.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

Α'

— Ψυχομαχᾷ ὁ πατέρας σας καὶ σὰς ἀναζητάει, Τρέφετε!.. Ξένους γύρω του περίλυπος τηράει...
"Ἀχ, εἶν' ἀργά! ἐσθύστηκε, φτερούγιας" ἡ ψυχὴ του!
Μὲ τ' ὄνομά σας ἔδωκε κι' ἡ ὕστερη πνοή του! —
"Ἐγραψ' ἡ μάνα ἡ δύστηνη" ἔτα μαῦρα τὰ παιδιὰ της·
Μὲ γράμματα μισόσβυστα ἀπὸ τὰ δάκρυά της.
Καὶ ἦτον ὁ πατέρας μου ὅπου ψυχομαχοῦσε,
Κι' ἕνας ἐγὼ ἀπὸ τοὺς γιουὺς ὅπου ἀναζητοῦσε!
Μαύρη γραφή! τὸν κεραυνὸ πῶς μπόρεσες νὰ κλείσῃς;
Χωρὶς ν' ἀνάψῃς, νὰ καῖς; ν' ἀστράψῃς; νὰ βροντήσῃς;
Νὰ κάψῃς, ὅτε πέρασες, κάμπους, βουνὰ καὶ δάση,
Νὰ γένῃ στάχτι κι' ἐρημιὰ ὁλόκληρη ἡ πλάση;
Νὰ μὴ λαλήσῃ πλεῖο πουλὶ, δένδρ' ἢ νὰ μὴ ἀνθίσῃ,
Ἡ φύσις ὅλη τὸ γλυκὸν πατέρα νὰ θρηνήσῃ!..

Β'

Πατέρα μου, λατρεία μου, τῆς γῆς αὐτῆς θεῆ μου,
Εἶνε ὁ τάφος χωρισμὸς αἰώνιος; γιὰ 'πέ μου'
Δὲ θὰ ν' ἀκούσω ἔς τὸ ἔξης, πατέρα, τὴ φωνὴν σου;
Δὲ θὰ νὰ ἰδῶ πλέον ποτὲ τὴν ἀκριβὴ μορφήν σου,
Τὸ κρυπτόμενον σῶμά σου, τὴν ὄψιν τὴν ὠχρὰ σου,
Τὴ φалаκρά σου κεφαλὴν, τ' ἀργὸν περπάτημά σου;
Ἄν' ἔς τῆς γλυκεῖας πατρίδας μου πατήσω τ' ἀκρογιάλι,
Δὲ θὰ νὰ εὐρῶ ἀνοικτὴ τὴν πατρικὴν σου ἀγκάλην;
Ἐν τὸ ἔρμῳ κοιμητήριῳ θὰ ἴθω νὰ σὲ ζητήσω,
Τοῦ τάφου σου τὸ μάρμαρον γὰρ σένα θὰ φιλήσω;
Καὶ ἂν μὲ φέρῃ ὁ πόνος μου τὸν τάφον σου ν' ἀνοίξω
Γιὰ ναῦρω τὸν πατέρα μου ἔς τὸ στήθος νὰ τὸν σφίξω,
Τί θαῦρον; ἄχ! σαλεύεται ὁ νοῦς μου ὅταν λογιῶμαι,
Πῶς μόνον κόκκαλα γυμνά θὰ νὰ σφιγταγκυαλιάσω,
Καὶ στήθος δίχως τὴν καρδίαν, χωρὶς τὰ χεῖλη στόμα,
Χωρὶς τὰ μάτια μέτωπον, ξεσαρκωμένον σῶμα!

Γ'

Μου λέγουν ἦτον γέροντας, τοὺς γέροντας δὲν τοὺς κλαῖνε —
"Ἀχ, βέβαια δὲν γνώρισαν πατέρα ὅσοι τὸ λένε.
Δὲν ἐκοιμήθησαν ποτὲ σὲ πατρικὴν ἀγκάλην,
Δὲν ἄκουσαν τὸ στήθος του ἔς τὸ στήθος τοὺς νὰ πάλλῃ
Καὶ δὲν εἶδαν κοιτόμενοι ἔς τοῦ πόνου τὸ κρεβάτι,
Νὰ ξάγρυπνᾷ διακρύβρεκτο τὸ πατρικὸν τοῦ μ' αὐτοῦ.
Γέροντας! ἄχ, γεράματα ἡ ἀγάπη δὲ γνωρίζει,
Ὁ χρόνος τέτοιο λούλουδον ποτὲ δὲν κιτρινίζει!
Ὅταν ὁ ἥλιος ὠχρὸς ἔς τὴ δύση καταβαίνει
Λάμπει πολὺ γλυκύτερα, ὀλίγον ἂν θερμαίνει!

Δ'

"Ἀχ! ποῦν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ, ποῦ τρισευτυχισμένοι,
Πατέρα μου, σὲ ἄκουα, σιμά σου καθισμένοι,

Νά μου 'μιλῆς γιὰ τοὺς γκρεμνοὺς τοῦ κόσμου, τὴν ἀπάτη,
καὶ τὸ στενὸ τῆς ἀρετῆς νὰ δείξης μονοπατί;

Θυμοῦμαι ἄχ, ἡ ἐνθύμησης μου σκίζουσι τὴν καρδιά μου!
Θυμοῦμαι ὅταν ἐπὶ γαίνας 'ς τὴν ἐκκλησίαν κοντὰ μου,
καὶ κουρασμένους πέρασας 'ς τὸ χέρι μου τὸ χέρι
καὶ ἄφινες τὸ βέλος σου τὸ σῶμα μου νὰ φέρῃ; . .
Ἄχ, τότε 'σάν νὰ νοιόθανε τί θησαυρὸν κρατοῦσαν,
τὰ πόδια μου δὲν ἔγγιζαν 'ς τὸ χῶμα, ἐπετοῦσαν!
καὶ ὅταν μὲ κατάνυξι βαθεῖα γονατισμένο
Σ' ἐκύττασε, πατέρα μου, ἐμπρὸς εἰς τὴν Παρθένον,
Ἐλαμπε τόσο τὸ ἄγνόν 'σάν κρίνος μέτωπό σου,
Ποῦ μοῦρχετο γονατιστὸς νὰ δεηθῶ ἐμπρὸς σου!
Θυμοῦμαι... ἄχ! καὶ ποῖα στιγμή, ποῖα ὥρα, ποῖα ἡμέρα
Γλυκεῖαις δὲ φέρνει ἐνθύμησης τοῦ γέρου μου πατέρα!..

Ε

Ἐν αὐτὸ τὸ σκότος τὸ βαθύ, 'ς τὴν ἄγρια τρικυμία,
Ὅπου φυσᾷ 'ς τὸ στήθος μου ἡ κρύα ἀπελπισία,
Ποῖα εἶν' ἐκείνη ἡ γλυκεῖα ἡ εὐσπλαγχνή ἀχτίδα
Ὅπου μου φέρνει 'ς τὴν καρδίαν παρηγορίαν 'ς ἐλπίδα;
Ἄ! εἶσαι σύ, οὐράνια θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μου!
Ἐστὼ φωτίζεις τὴν καρδίαν καὶ ὁδηγεῖς τὸ νοῦ μου.
Ἐστὼ ὑψώνεις 'ς τ' οὐρανὸν τ' ἀστερωμένα πλάτη
Μὲ τῆς ἐλπίδος τὰ φτερά τὸ δακρυσμένο μάτι!
Σώπα καρδιά! ἔχει 'ψηλὰ, 'ς τὸν ἄφθαρτον αἰθέρα
Μία μέρα θ' ἀνταμώσωμε τὸ γέρο μας πατέρα.
Ὅχι! ἡ γῆ δὲ δέχεται ὅλα, δὲν καταπίνει.
Κρύβει τὸν ἥλιο, μὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν τόνε σβύνει.
Ἐν τὸν οὐρανὸν ἡ εὐωδία κι' ἡ φλόγα ἀναβραίνει,
Μόνον ἡ στάκτη ἔδω 'ς τὴ γῆ καὶ ἡ σάπιλα μένει.

Ἐν Φαλτσίφ.

Ν. Α. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ἐξηκοντούτης κυρία Ψ. εἶνε ἀπαρηγόρη-
τος διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς της.

Μία ἐκ τῶν φίλων της προσπαθεῖ νὰ τὴν
παρηγορήσῃ:

— Αἰ, δὲν σοῦ λέγω· 'μπορεῖς νὰ λυπᾷσαι,
μὰ ὅχι δὲ καὶ ἔτσι· ἡλικιωμένη γυναίκα ἦ-
τον...

— Ναί, μάλιστα, ἡλικιωμένη, ἀλλ' ὅσῳ ζοῦσε
τέλος πάντων, 'μποροῦσα νὰ λέγω: ἡ μητέρα
μου!... Καὶ ἔτσι 'κέρδιζα εἴκοσι χρόνια τοῦ-
λάχιστον!

ΔΙΜΟΖΟΝ *

Ἐν συναναστροφῇ.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμπόρου κ. Κ.,
καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

— Ἐχει πολλὰ παιδιὰ; ἐρωτᾷ τις τῶν πα-
ρισταμένων.

— Ἐγὼ δύο 'ξεύρω.

— Καὶ δύο 'πού 'ξεύρω ἐγὼ, γίνονται τέσ-
σαρα, ὑπολαμβάνει παρεμβαίνων ὁ Ἀγαθό-
πουλος.

* *

Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Ὁ δικαστὴς πρὸς μάρτυρα:

— Εἴσαι μακαργκὸς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Ἐργάζεσαι κοντὰ 'ς τὸ μέρος ὅπου ἔ-
γειν' ὁ καυγᾶς;

— Μάλιστα.

— Πόσῳ μακρὰν ἐστέκεσο εἰς τὴν στιγμήν
τοῦ καυγᾶ;— Δέκα μέτρα καὶ ἐβδομήντα πέντε πόν-
τους.

— Καὶ πῶς τὸ 'ξεύρεις μὲ τόσην ἀκρίβειαν;

— Τὸ 'μέτρησα ὕστερα. Μπορεῖ, εἶπα μὲ τὸ
νοῦ μου, νὰ 'βρεθῇ κανένας νὰ μ' ἀρωπήσῃ τέ-
τοια ἀνοησία 'ς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἀχαριστία βλάπτει ὅλους
τοὺς δυστυχεῖς.

Ἐάν τις σὲ ἐπαινῇ, γίνου σύ κριτὴς σεαυτοῦ.

Ἡ τύχη φοβεῖται τὰς ἰσχυρὰς ψυχὰς· μό-
νον τὰς ἀνάνδρους κατασυντρίβει.

Ἡ δόξα εἶνε τὸ τελευταῖον πάθος, ὅπερ ἀ-
πεκδύεται ὁ σοφός.

Ἡ κρίσις ἐν τῷ ἀτόμῳ, εἶνε ὡς αἱ τροχιαί
τοῦ σιδηροδρόμου, δι' ὧν καθοδηγῆται ἀσφα-
λῶς ἡ ἀτμάμαξα εἰς τὸν πρὸς δὲ ὅρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ τελευταία Ἀμαζών. Ἡ τελευταία Ἀμα-
ζὼν ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Βουένος Ἀῤῥες τῆς
Ἀμερικῆς ἐκατοντούτης.

Ἐκαλεῖτο Κάρμεν Λεσδένκα καὶ διετέλεσεν
ἀξιωματικὸς τοῦ δευτέρου συντάγματος τοῦ
ἰππικοῦ, εἰς ὃ εἶχε καταταχθῇ εἰκοσασετῆς.

Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτῆς στάδιον ἔλαβεν ἐπὶ
συζύγου, ἀπέκτησε δὲ δεκαεξὶ υἱοὺς, ἀποθα-
νόντας πάντας—πατέρας καὶ τέκνα,—ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς τιμῆς, ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ συντάγ-
ματος τοῦ ἰππικοῦ.

Ἡ Κάρμεν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς πνο-
ῆς ἔφερε τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τοῦ ἰππι-
κοῦ μετὰ πελωρίων ὑποδημάτων καὶ γιγαντι-
αίων πτερνιστῆρων.

Ἐν Ἑλβετίᾳ ὑπάρχουσι χωρία τινὰ, ὧν οἱ
κατοικοὶ φημίζονται διὰ τὴν εὐθυκρισίαν αὐ-
τῶν. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐπόμε-
νον χαρακτηριστικὸν τῆς ἰδιότητος ταύτης
τῶν Ἑλβετῶν ἐκείνων. Ὅδοιπóρος συναντήσας
χωρικὸν ἐρωτᾷ αὐτόν: —Ἐ, καλὲ μου ἄνθρω-